

OP SCHOOLBEZOEK

De kinderen zitten al te wachten, als Mariet -bewoonster van het Spicapad-, Leny -bewoonster uit de wijk- en ikzelf de klas binnenkomen. Mariet vindt het spannend, zo heeft ze me van te voren gezegd. Vooral is ze bang, dat ze uitgelachen zal worden. Ik heb haar verzekerd, dat de kinderen het juist fijn zullen vinden met haar te kunnen praten.

Het gesprek komt al snel op gang. Mariet vertelt waarom ze het fijn vindt naar het Spicapad verhuisd te zijn. Nu heeft ze tenminste een grote kamer. Er is plaats voor haar t.v., de muziekinstallatie en vooral voor haar poppenverzameling.

Zijn de meisjes in de klas niet jaloers op zoveel poppen? Misschien ook wel de jongens, vult de juffrouw aan. Kinderen hebben poppen, dat vindt men normaal. Maar ook volwassenen hebben soms knuffels, ook al praten ze daar liever niet over. Mariet schaamt er zich in ieder geval niet voor. Ze voelt zich dan 's nachts niet zo alleen. De kinderen herkennen dat gevoel. En de mevrouw uit de wijk bekent eerlijk: "Ook ik heb een knuffel, die gaat overal mee naartoe."

Mariet vertelt hoe ze haar dag doorbrengt. Daarvoor gaat ze naar Eckartdal met het busje. Ze vindt het wel jammer dat ze nu altijd van anderen afhankelijk is om ergens naartoe te gaan.

Die morgen had ze muziek. Mariet en de kinderen wisselen uit hoe dat op school gaat en op Eckartdal. Mariet is benieuwd naar de liedjes die de kinderen op school leren en vraagt spontaan of zij er eentje kunnen zingen. Na enige aarzeling zingen de kinderen uit volle borst. Ook Mariet laat zich niet onbetuigd en zingt "een lied van vroeger en Jezus komt er ook in voor." Na afloop applaudiseren de kinderen. Mariet vertelt, dat als zij vroeger door haar moeder in de zinken wasteil gewassen werd haar moeder dat lied voorzong.

Ook nu vertelt Mariet, dat ze er tegenop zag naar school te gaan, bang al ze was uitgelachen te worden. Hoe zo dat?, vragen de kinderen. "Vroeger op school werd ik altijd uitgelachen en gepest. Daarom ben ik eerder van school af gegaan."

De kinderen worden er stil van. Zij weten maar al te goed wat pesten op school betekent. De juffrouw zegt: "Moet je eens zien wat pesten voor gevolgen kan hebben. Die mevrouw is 64 jaar en moet daar nu nog steeds aan denken."

Zo praten we verder. Het uur is zo om. De kinderen hebben nog veel vragen en Mariet heeft nog genoeg te vertellen. Een van de leerlingen heeft een spreekbeurt gehouden over Eckartdal, waar hij als vrijwilliger werkt. Dat heeft indruk gemaakt en de kinderen zijn daardoor aan het denken gezet. Dat merk je aan hun betrokkenheid en hun vragen. Over een paar dagen komen de kinderen op bezoek in Eckartdal. Mariet zal dan hun gastvrouw zijn en hen rondleiden. Mogen ze ook op bezoek komen bij Mariet op het Spicapad? "Van mij wel, zegt Mariet, maar ik moet het eerst aan de begeleiding vragen." Ik zeg: "Mariet, het is jouw huis, waar jij jouw gasten kunt ontvangen." Maar kennelijk is die knop nog niet helemaal om. Ik denk terug aan al die jaren waarover Mariet vertelde, dat zij in instellingen woonde. Dat laat zijn sporen -soms moeilijk uitwisbaar- achter.

(Werner van de Wouw)